

næsten ikke om andet end disse Senge, som stadig udeblev. Per følte sig lidt forlegen derved; han forstod ikke rigtig den Frimodighed, hvormed Inger, hvis Væsen ellers var saa overdrevent korrekt, gav sine Ængstelser Luft, ikke alene overfor ham, men ogsaa overfor alle andre, der kom i Præstegaarden. Spændingen forplantede sig tilsidst ud Byen. Overalt talte man om disse Senge, og det kom som en Befrielse for alle, da det Dagen før Bryllupet blev bekendt, at de nu endelig var der.

Paa Festdagen skinnede Sommersolen ned over en flagsmykket By, og alle Folk var paa Benene, da Bryllupstoget drog til Kirke. Inger sad i en aaben Vogn ved Siden af en smuk, ældre Herre med bomuldsagtigt Fipskæg og en Rose i Knap-hullet, hendes Morbroder. Hun saa nydelig ud men vidste det maaske lidt for godt selv. Hendes Tanter, som havde pyntet hende, Veninderne, som havde sat Sløret og Myrtekransen paa hendes Hoved, Pigerne og Konerne i Præstegaarden, som havde fulgt hende tilvogns, alle havde de fortalt hende, at skønnere Brud var ingensinde kørt til Bøstrup Kirke.

Blandt Gæsterne var der ogsaa to af Pers Søskende, Eberhard og Signe. Iøvrig saaes der alle Eg-nens kendte Folk, Justitsraad Clausens, Hofjægermesterinden, Højskoleforstanderen, flere Præster, Ombudsmænd for Menigheden, desuden enkelte Ud-